

Nắng chiều

Thầm lặng, Nguyễn đình ninh một nỗi sợ. Nỗi sợ ấy cuộn trào, trùng trùng, tạc thành một khối nhà lao giam hãm. Nguyễn đẩy nhẹ cánh cửa buồng ngủ.

Nắng chiều loá qua những ô kính. Một tay giấu vào túi quần, Nguyễn miễn cưỡng nhìn thành phố tan tằm, bức bối. Nguyễn lại phải về nhà, đầu áp tay gối với người vợ thịt da thơm ngát, mềm mại, thủy chung. Đang hút thuốc, Nguyễn chợt dụi tàn rồi bỏ dở điều thuốc. Chiều nay sao giống chiều xưa!

Nắng buồn bàng bạc trên từng ngả đường quen. Nguyễn lội qua con nắng, về lại ngôi nhà lâu nay trong âm ngoài êm. Vệt xe lạ phanh gấp trên nền sân, Nguyễn thầm lặng vào nhà. Chiếc xe lạ chầm chệ trong phòng khách tức tối. Nguyễn vẫn không nói tiếng nào. Thầm lặng, Nguyễn đình ninh một nỗi sợ. Nỗi sợ ấy cuộn trào, trùng trùng, tạc thành một khối nhà lao giam hãm. Nguyễn đẩy nhẹ cánh cửa buồng ngủ. Rồi thì nỗi sợ đình ninh ấy hoá sự thật. Nguyễn đã rời thoát khỏi nhà lao, hết toáng:

- Đồ khốn nạn!

Vợ Nguyễn vùng dậy, chộp lấy tấm chăn che chắn cơ thể trần truồng bao năm Nguyễn đã quen mắt. Gã đàn ông nằm cạnh đang say ngủ cũng choàng tỉnh sau tiếng hét. Gã rồi rít sợ, nói lắp, không rõ nghĩa câu nào. Mắt Nguyễn bắn ra những giọt lửa, đủ để thiêu rụi từng sợi lông tơ trên thân thể vợ.

Hóa ra lâu nay, cô không dành dành riêng cho Nguyễn hương thơm da thịt, những lời âu yếm dề mê. Cô san sẻ vốn liếng của người con gái cho kẻ khác, không thuộc diện hôn thú được pháp luật bảo vệ. Giọng cô ngái ngủ nài nỉ, thanh minh. Còn thanh minh gì nữa?

Nguyễn bỏ đi. Chênh vênh trong nắng tàn. Bơ vơ nhớ nắng mùa cũ. Nắng chiều rơi trên vai Nguyễn, tan trong lòng bàn tay Nguyễn. Anh lại hút một điều thuốc, ngao ngán cuộc hôn nhân, nuối tiếc chuyện ngày xưa. Anh bước đi, hòa mình vào hoàng hôn và khói thuốc lu mờ. Bảy giờ tối, khói thuốc đã bỏ Nguyễn đi. Nguyễn lỡ cỡ giữa thế giới thực tại. Anh trở về mái ấm, nặng nề bước vào phòng khách. Mùi dịch nhờn phản bội tràn ứa khắp nơi. Nguyễn chao đảo. Đưa con gái lên mười mừng rỡ reo:

- A, bố về!

Nguyễn lạnh sống lưng. Đứa con gái chăm học, ngoan hiền của Nguyễn lên mười. Mười năm trong âm ngoài êm.

- Bố ơi, mẹ làm món bố con mình thích nhất nè!

Nhờ con nhắc, Nguyễn mới biết trong nhà có tồn tại hương thức ăn thơm phức. Mùi thức ăn gồng mình giao đấu với mùi dịch nhờn phản bội quanh quất. Nguyễn ôm đầu, xiềng niềng. Chối với ngồi xuống xa lông, Nguyễn ôm đầu con:

- Con gái hôm nay đi học có ngoan không nào?

Vợ Nguyễn dè dặt mang cốc nước ra phòng khách, ra về chu đáo. Nguyễn dư sức nhìn tỏ tài diễn xuất của vợ. Anh không màng người vợ chu đáo ấy, mà lắng nghe thiên thần của mình:

- Bố, con được cô tuyên dương vì đạt những con điểm xuất sắc nhất lớp trong tuần qua.

Nguyễn cười, xoa đầu con. Cô vợ khó xử, ngượng ngịu. Mất Nguyễn long sòng sọc khi phải nghe thêm những lời ngọt ngào dối trá của vợ.

- Bố uống ngụm nước cho mát ruột tỉnh táo đi rồi cả nhà mình ăn cơm.

Nguyễn nháp môi hoài nghi, lẽ nào vợ đầu độc ngay lúc này? Có thể lắm chứ! Anh càng nhìn, cô vợ càng sợ cơn thịnh nộ của chồng sẽ phun trào, cúi mặt khăn vãi xỉ xầm. Cô hãy còn âm ức thằng nhân tình chẳng dùng được vào việc gì ngoài việc này. Cô đã dặn nó tranh thủ giờ giấc chuồn sớm, thế mà cứ thấy cô không cảnh giác thì cứ được nước làm tới. Bây giờ bị Nguyễn phát hiện rồi, vừa mất mặt với chồng, một người chồng tử tế, vừa bị tước mất cái đại trượng như ý. Sau này, cô còn dám tái diễn, những khi chồng vắng nhà?

Nguyễn không xem TV như mọi hôm. Xong bữa tối, anh sừng sững bước vào phòng ngủ, quét mắt nhìn bốn bức tường in dấu bóng vợ ưỡn bụng. Và anh, và gã đàn ông lạ mặt kia xấp đuổi trên thân thể vợ. Mỗi bức hiện ra hai bóng người. Mỗi bức hiện ra một tư thế. Rồi mỗi bức hiện lên hàng loạt những hỗn độn, chương mất. Nguyễn như lạc vào chaos, xiêu vẹo đáng đứng.

Tiếng xập cửa kéo Nguyễn về thế giới của trật tự. Hỗn mang biến mất. Vợ Nguyễn mặt buồn định buông một lời gì đó. Anh lại ngửi thấy cái mùi dịch nhờn phản bội, xông lên, tràn ứa. Cô không dám mở miệng, Nguyễn nhìn trừng trừng vào đuôi cô. Nguyễn nhìn thấy thẳm sâu bí hiểm của người con gái. Cô bật khóc.

Nguyễn buông mình xuống giường, nhắm nghiền mắt, thở dài ngao ngán:

- Cô muốn gì?

Tiếng phi cơ tràn qua, át cả những lời uất nghẹn, ứ đọng của cô. Nguyễn ù hai tai, vợ lấy cái gối, ngồi dầy với ý định ra ngủ phòng khách. Vợ anh hoảng hồn, chuyện đã ra nông nổi này sao? Cô lú lú. Nguyễn hắt mặt:

- Đồ ngoại tình, phản bội! Con đàn bà hư hỏng!

Tiếng xập cửa. Rầm. Oà khóc. Vợ Nguyễn oà khóc. Cô biết mình đã phạm một sai lầm lớn. Nguyễn nghe tiếng nước nở sau cánh cửa. Anh thở phào. Cuối cùng anh cũng giải quyết được mớ bòng bong trong đầu mình.

Đêm thanh lặng. Sau cánh cửa không còn phát ra tiếng khóc. Phòng khách tối om. Nguyễn nghĩ về cuộc hôn nhân chơi vơi. Nguyễn lại nhớ về cuộc tình cũ. Anh trách mình khi xưa đã quay lưng với P. Hơn mười năm rồi, nhưng Nguyễn biết P vẫn còn yêu mình, dưới huyết tủy. Nguyễn phải yêu P trong lén lút để đáp lại và tạ tội. Đêm nào, Nguyễn cũng chạm được vào tay P, hôn lên ánh mắt hồn nhiên, đại khờ chờ đợi.

Nguyễn nhắm mắt và nhớ lại câu nói cuối cùng của P. Một buổi chiều tan tằm, nắng rơi, trước khi anh quay lưng trốn chạy, P đã hồn nhiên thỏ thẻ: "Anh có muốn thấy trái tim em trải dài những sa mạc vắng cát không?".

-Lý Minh Kỳ-